

1

VEGA/OSLO, TORSDAG DEN 30. JULI –
FREDAG DEN 31. JULI 2009

“Knoglerne var helt rene og afpillede, og det tog nogle timer, før vi på lensmandskontoret blev helt sikre på, at det var en mand. Der er jo ikke lig heroppe hver dag. Du kan se det på hofterne, sagde retsmedicineren. Hvor længe han havde ligget der, vidste ingen af os dengang ...”

Kåre Olsen tog en kraftig slurk af sin Nils Oscars God Lager, som han havde været ovre i Sverige for at fat i en uges tid forinden.

“... og vi ved det for så vidt stadig ikke. Selv efter grundige undersøgelser var der ingen, som kunne give os noget mere eksakt end et årstal. På et tidspunkt i 2002 eller begyndelsen af 2003.”

Der var stille på anløbsbroen, kun gløderne i grillen et par meter borte udsendte indimellem en puffende lyd. Solens lys i horisonten var skærende skarpt og farvede verden gul. Genskinnet fra vandet var så stærkt, at de begge to bar solbriller, selv om det var over midnat.

Halvor Heming begyndte pludselig at smile. Det gik langsomt nu. “Var det virkelig retsmedicineren, der måtte fortælle jer, hvilket køn der var tale om?”

“Hallo! Din skide østlænding ...” Kåre daskede en slap hånd mod vennens kind. Heldigvis var det hånden uden flaske. “Der bor 1298 mennesker i denne kommune. Eller er det 1299? Jeg ved ikke, om Anders Hansen på kroen har meldt flytning endnu. Hvor mange skeletter tror du vi har at øve os på?”

Der blev tavshed. Grillen puffede tre gange, før Kåre igen åbnede munden. “Sidste år var den værste sag, vi havde, en ung fyr af de lokale, som kørte knallert med falske plader. Han havde snuppet dem fra den gamle grå traktor i bedstefaderens lade. Jeg måtte klippe pladerne på stedet.”

“Bedstefaderens?”

Halvor smilede igen, men nåede ikke at sige mere, før Kåre fortsatte: “Når jeg tænker efter, havde vi faktisk også en bilbrand. Og formentlig et tilfælde af ulovlig dumpning af sild i Vegsteinvika og ... Vi fandt aldrig ud af, hvem det var.”

Nu smilede Kåre også. Pludselig brød de begge to ud i en brølende latter, så lydbølgerne slog mod det blikstille hav. Selv fårene på den anden side af sundet spidsede ører og vendte sig, og deres bjælder ringlede.

De to venner blev tavse igen. Halvor vendte sig mod det halvt åbne vindue i fiskerhuset, mens han prøvede at blinke vandet ud af øjnene. Gardinerne blafrede, og inde fra det lille aflukke hørtes et dæmpet, men meget tydeligt artikuleret: “Sssh! Ungerne sover!”

De så på hinanden, mens de boblede af latter indvendig. Kåre bøjede sig ned og fandt endnu en brun flaske frem. Han stillede den på vennens lår og fjernede kapslen ved hjælp af de håndjern, han altid gik med i bæltet, uanset om han var på arbejde eller ej. Halvor vidste, at det eneste, han i virkeligheden brugte dem til, var til at fastgøre hundens løbesnor i og som øljern.

Halvor fik en Nils Oscar i hånden, og Kåre begyndte at åbne en mere.

“Tak. Var du ikke ved at forklare et eller andet. Noget om et lig?”

“Jo. Som sagt, der var kun skelettet tilbage. Han lå på ryggen på en lille stenbunke, og hans øjne var to tomme huler, der gabte mod himlen. Da de fjernede hans jordiske rester, kunne selv vi lokale få øje på det store hul i hans

baghoved. En del af kraniet var simpelthen slået ind. Der lå små kraniestumper overalt derinde, hvor hjernen engang havde været.”

“Han var altså landet med baghovedet først mod stenene på skrænten. Hvad mærkeligt er der ved det? Det lyder nærmest som en ulykke.”

“Det var også, hvad vi – og Kripos – længe troede. Der var bare det, at vi brugte flere dage på at lede efter den sten, som kunne passe til skaden i hans hoved.” Kåre rejste sig og stavrede usikkert hen til grillen. Han tog de sidste to pølser fra pakken til ungerne og lagde dem på grillen. “Av for faen!” Han stak en finger i munden.

“Og så?”

“Ingenting. Absolut ingenting. Vi ledte fandeme over hele den forbandede ø ...” Hans stemme var om muligt endnu mere sløret, så længe han holdt en finger i munden. “... i den tro, at han måske var faldet et andet sted og på mirakuløs måde selv var gået hen til det sted, hvor vi fandt ham.”

Kåre tog fingeren ud af munden igen. “Den konklusion, vi til sidst måtte drage, var, at en eller anden havde fjernet drabsvåbenet.”

“*Drabsvåbenet?*”

“Ja. Vi opfattede det naturligvis som et drab, så længe vi ikke kunne finde årsagen til dødsfaldet.”

“Hvordan kunne han ligge så længe uden at blive opdaget?”

“Det er ikke så mærkeligt. Den sidste familie flyttede fra Kavlingen for over tredive år siden. Ingen har set nogen grund til at holde et sommerhus ved lige på øen siden, eftersom den ligger for tæt på det åbne hav til det almindelige bådfolk. Og de mange skær under vandoverfladen betyder, at fiskerne i det store og hele vælger andre steder at sejle ud fra. Hvis det ikke havde været for ham Willys diesellækage, havde skelettet sikkert ligget der endnu.”

“Men hvad i alverden havde det dér at gøre?”

“Det havde boet der.”

“Boet der?”

“Ja. Da vi undersøgte det sidste hus, som var tæt på at falde sammen, gik det op for os, at der måtte have boet nogen for ikke så mange år siden. Vi fandt bunker af både åbne og uåbne konservesdåser, og desuden nogle og tyve affaldssække, der stod stablet op ad bagvæggen.”

Halvor skulle til at sige noget, da ringetonen fra en telefon skar sig gennem stilheden. Han følte på ingen måde, at det kom ham ved. Først da Kåre pegede på telefonen og så på ham fra den anden side af bordet, reagerede hans hjerne.

Langsomt og metodisk manøvrerede Halvor sig højere op på stolen, strakte hånden frem og snuppede telefonen, netop som den vibrerede sig ud over kanten af det groft tilhuggede plankebord. Han havde fanget utallige flygtende søpindsvin på samme måde de seneste dage, så selv ikke en tæt alkoholtåge forhindrede ham i at placere hånden præcis det rigtige sted.

Da kommissær og efterforskningsleder Heming så politiinspektør Fridtjof Andersens navn lyse på skærmen, blev han en anelse mere ædru. Men kun en anelse.

“Heming.”

“Hej, det er Andersen. Hvad laver du?”

En irriteret boblen langt nede i maven ønskede at tvinge sig adgang til taleorganerne. Halvor forsøgte at undertrykke følelsen, men boblerne lagde sig i stedet rundt om stemmebåndet et sted. Det gav en let dirren i stemmen, da han svarede.

“Jeg sidder her på en anløbsbro med en pilsner og kigger ud over et blikstille, solgult hav, mens fårebjælderne klinger i det fjerne. Det skulle du tage at prøve, Andersen.”

“I et andet liv. Beklager, at jeg forstyrrer dig i din ferie,

men du ved vel, at jeg ikke ville ringe, hvis det ikke var vigtigt, Halvor.”

Halvor noterede sig brugen af fornavn. Det lovede ikke godt.

“Og hvad handler det så om?”

“Vi har vist fået vores tredje store sag på under en uge. Og eftersom hele afdelingen er på ferie, er det ikke muligt at nå halvdelen af det, vi burde. Du skal være tilbage på kontoret om fire dage alligevel, Halvor. Er der mulighed for, at du kunne komme herind i morgen? Jeg ved tilfældigvis, at der går et fly fra Brønnøysund klokken 14.20. Selv med mellemlanding i Trondheim burde du kunne være her ved syvtiden.”

Igen registrerede Halvor blafren i gardinerne i det rum, hvor Birgitte og deres tre børn opholdt sig. Men denne gang hørte han ikke nogen stemme.

“Beklager. Det er slet ikke en mulighed. Jeg har kun to ugers sammenhængende ferie sammen med min familie, og dem har jeg ikke tænkt mig at ødelægge. Vi rejser hjem søndag, og jeg møder på arbejde mandag morgen. Punktum.”

“Halvor, du ved godt, at jeg ikke ville have ringet, hvis jeg havde haft andre muligheder. Der var kun dig og Kristine tilbage på listen, og jeg har forsøgt at få fat i hende hele aftenen. Hun svarer simpelthen ikke.”

Det var da en glimrende strategi. Halvor mærkede, at han fik lidt af sin respekt for den uformelle vicechef for sin efterforskningsgruppe tilbage. Men Kristine var single og burde have det lettere på dette punkt end han selv.

“Beklager, Andersen. Svaret er nej.” Han trykkede på den røde knap. Som forventet ringede telefonen igen nogle sekunder senere. Halvor blev overmandet af en voldsom vrede, og advarselsblodåren dunkede i tindingen. Han rev telefonen til sig, trykkede på knappen og brølede uden først at føre den til øret:

“NEJ, FOR FANDEN!”

Så rejste han sig på vaklende ben, førte armen med mobiltelefonen bagover og kastede. Plasket i vandoverfladen mindede om nedslaget af en lille fisk. Halvor håbede, at Andersen kunne høre det.

Han lod sig falde ned i den vakkelvorne træstol, der var præget af mange års kamp mod havets ustyrlige element, og vendte sig mod sin ven. Den gode stemning var brudt. Kåre Olsen kunne også mærke det. Han tømte den sidste flaske, rejste sig og vaklede rundt om fiskerhuset til cyklen, der stod op ad bagvæggen. Halvor fulgte efter.

“Nu skal du ikke blive taget for spirituscyklisme, vel?”

“I så fald bliver det vores største sag her på Vega,” sagde Kåre.

Ingen af dem lo. Den behagelige følelse af rus og nært venskab var forsvundet. Halvor ønskede sin ven godnat og bestemte sig til ikke at tænke mere over den bortkastede mobiltelefon før næste dag.

* * *

Politiassistent Kristine Holm fattede ikke, at det kunne være så mørkt i slutningen af juli, kun en måned efter at de havde fejret årets længste dag. Men kombinationen midnat, regntunge tordenskyer, emmende skovbund og kæmpegraner gjorde Sognsvann – eller hun håbede i hvert fald, det stadig var Sognsvann – til et inferno af mørke.

Hun stavrede fremad mellem de enorme rødder, der lå helt over jorden, mens hun prøvede at holde de klukkende lyde fra vandet til venstre for sig. Det var hendes eneste referencepunkt. Hvis hun kunne holde nogenlunde samme afstand til vandet hele tiden, ville hun før eller senere nå frem til broen. Og så ville hun igen vide, hvor hun var.

Der var gået et stykke tid, siden hun havde hørt dem nu.

Alligevel turde hun ikke tænde sin lille Maglite. I dette mørke ville selv en cigaretglød kunne ses vidt omkring. Underlaget var slimet og glat af den høje luftfugtighed, men Kristine satte sig alligevel, mens hun prøvede at få vejret. Hendes stofsko var gennemblødte, og det følte, som om den opblødte hud fyldte dobbelt så meget, som den havde gjort, da hun prøvede skoene i butikken.

Hun lyttede intenst. Ikke en lyd, kun en klukken fra vandet og en eller anden ugle i det fjerne. Hun fandt Magliten frem, men sørgede for at holde den helt ned mod jorden, da hun tændte den, og hun brugte den anden hånd til at skærme for den tynde lysstråle.

Hendes højre ankel så ikke godt ud. Såret gik fra lige under det fremspring, hun efter mange timer sammen med retsmedicineren vidste hed bådbenet, og næsten helt ned til fodsålen. Den knivskarpe gren havde lavet en flænge i huden. Blodet var løbet ind i skoens hvide stof næsten hele vejen rundt om foden, og det så ud, som om hun gik rundt med én skiddengrå og én rød sko.

Hun tog den lette sommerjakke af og vred sig ud af toppen indenunder. Hun flænsede den i stykker, og derpå bandt hun stoffet rundt om foden, uden på skoen, så godt det nu lod sig gøre. Hun anede ikke, om det ville hjælpe noget. For første gang begyndte hun at frygte, at smerterne ville forhindre hende i at nå hele vejen rundt om vandet og frem til menneskelig beboelse.

Men det var hendes bedste mulighed. Alternativet ville være at sætte sig til at vente, til det blev lyst. Men med en lufttemperatur på bare ti-tolv grader var det ikke ligefrem noget, hun havde lyst til.

I stedet bestemte hun sig til at tro, at forfølgernes havde givet op, og rejste sig på skælvende ben. Hun satte den ene fod foran den anden og stavrede langsomt fremad. En rod, der stak lodret op af jorden, ville kunne få hende til at falde

igen. Og hun vidste ikke, hvor meget længere hun ville orke at blive ved med at rejse sig.

Hvordan var hun egentlig havnet herude i den skov, der dannede overgang til Nordmarka? Det var begyndt på en helt idiotisk måde. Hun skammede sig dybt og inderligt. Hun skammede sig faktisk så meget, at hun et øjeblik havde overvejet at undlade at indgive anmeldelse, når hun nåede tilbage til Politihuset i Oslo. Hvis hun altså overhovedet *kom* tilbage. Den enorme bygning i bydelen Grønland i Oslos centrum føltes om muligt endnu længere væk end mobiltelefonen i Corsaen på parkeringspladsen.

Hun havde selvfølgelig skubbet tanken fra sig. Hendes personlige ære måtte vige for muligheden for at give de tre idioter en lærestreg. Men hun glædede sig ikke til at afgive forklaring.

Lyden af noget, der rørte sig lige ved siden af hende, fik hende til at stivne. Pludselig strøg et eller andet pelsklædt tæt forbi hende – tæt nok til, at hun kunne føle hårene mod huden. Var det en ræv? En grævling? Hun havde hørt, at grævlinger kunne angribe mennesker, og hun vendte sig hurtigt i den retning, dyret var forsvundet i, og tog et forsigtigt skridt baglæns, mens hun fortvivlet forsøgte at se noget i det lammende mørke.

Hullet i jorden kom helt overraskende. Det var ikke dybt, men mere end dybt nok til, at den udmattede Kristine faldt bagover. Bare det nu ikke er en stejl klippevæg, tænkte hun. Men der fulgte ikke noget langt fald ned i intetheden. I stedet landede hun oven på noget stort og ret blødt. Hun vendte sig og mærkede et eller andet, som bevægede sig under hendes arm.

VEGA/OSLO, FREDAG DEN 31. JULI 2009

Både Halvor og Ole nærrede store forventninger til Holmvatnet. At hans søn frivilligt stod op klokken halv seks for at cykle otte kilometer for at fange ørreder, gjorde Halvor stolt.

Han var for så vidt også ret stolt af sig selv. Ikke mindst fordi Birgitte den foregående aften havde sat en rå latter op, da han erklærede, at han sagtens kunne klare både at have Kåre på besøg og komme ud på en tidlig morgenfisketur den følgende dag. At han i det hele taget var i live efter at have drukket sig under dynen fire timer tidligere, var en præstation. Også selv om det betød, at han nu hang som et slips i luften efter Ole. Uanset hvor meget han prøvede, var det ham umuligt at indhente drengen på cykel. Han håbede, at hans krop ville komme i tanker om, hvordan det nu var, den egentlig skulle fungere, inden de nåede frem.

Trods bondeangeren mærkede Halvor, at han var dybt tilfreds, da han så den konkurrenceivrige drengeryg foran sig. Han opgav at indhente sønnen og nød i stedet Vegas kønne landskab på grænsen til den nordligste del af Norge. Lidt ude til højre lå det mørkeblå hav med pletterne af grønne, let kuperede småøer. Til venstre havde han sletter af lyng- og multebærbuske med spredt bevoksning af birk eller fyr. Og længere tilbage rejste Vegafjeldet sig med sine omkring syv hundrede meter. Det havde været landkending og vejviser for fiskerne gennem generationer. I Norge var det næppe muligt at komme længere bort fra Oslo, hvis man stadig ville være omgivet af mennesker.

Det var altså denne oplevelse, hans chef i Voldsafdelingen ville tage fra ham. Han følte et kort stik af irritationen fra den foregående aften – en følelse, han bestemte sig for at holde fast ved et stykke tid endnu. Det kunne umuligt være livstruende at måtte undvære mobiltelefonen en dag eller to.

* * *

To halvpundsørreder på tre timer var ikke lige det, de havde drømt om i et fiskevand, hvor fiskenes gennemsnitlige størrelse efter sigende lå nærmere et kilo. Klokken var lidt over ni, og solen stod allerede højt på himlen over Holmvatnet, men med undtagelse af sværme af bidende smådyr og en lejlighedsvis gåseflok var ensomheden og stilheden total.

Ole havde sagt, han ville finde sin egen lille vig. Faderens advarsler om, at modstanden i den klassiske rød-hvide skumplastflyder ville afholde de store ørreder fra at bide, var prellet fuldstændig af på ham. Halvor bestemte sig for at lade drengen gøre sine egne erfaringer og vinkede ham bare af sted, da Ole pegede på en lille klippekold nogle hundrede meter borte. Lige neden for den var der en lille vig med en meterbred klippeafsats nogle centimeter over vandoverfladen – et perfekt sted både til at sidde ned og til at trække en eventuel storfangst op på land.

Selv tog Halvor en lille pause og lænede sig tilbage i den forbavsende tørre lyng med rygsækken som støtte. Hans største udfordring var nu at føre termokoppen op til munden uden at spilde. Da den var tom, satte han sig op igen. Han bestemte sig for at inspicere Oles fiskeri og slentrede langsomt i retning af klippekolden. Han nød synet af endnu en gåseflok, der lettede på den anden side af vandet, og tænkte, at jægerne i Vega havde nok at glæde sig til et par uger senere.

Nu var han så nær klippekolden, at han kunne se klip-

peafsatsen under sig og en fiskestang, der stak halvvejs ud over vandoverfladen. Et par meter ude lå der et korkflåd og gyngede op og ned. Halvor kastede et blik ned på afsatsen under sig. Han fik øje på en fod, der vippede op og ned i et ret hurtigt tempo, som om sønnen sad og lyttede til sin iPod. Halvor tog endnu et skridt frem, og pludselig gik det op for ham, hvad han så. Drengen havde trukket bukserne ned over lårene, og på det venstre faldt skyggen af noget, der bevægede sig hurtigt og regelmæssigt frem og tilbage. Det lignede en ... hånd.

Halvor trak sig skyndsomst et par meter tilbage. Han vidste ikke, om han skulle le eller græde. Hans søn, der ikke var fyldt tolv endnu. Hvornår var han selv begyndt ...? Du godeste! Han holdt op med at smile, da han hørte en kraftig skrabende lyd. Omtrent som når en fiskestang trækkes hen over en klippeafsats.

Som i trance rettede Halvor blikket mod flåddet. Det var der ikke mere. Hvad fanden! Han tog igen to skridt fremad, netop i tide til at se stang og hjul forsvinde ud i vandet. Lige ved siden af den havde Ole sat farten op, og Halvor erkendte, at han ikke kunne bryde ind i det, der foregik på klippeafsatsen.

* * *

Klokken var halv ti, og politiassistent Kristine Holm sad og ventede på kontoret hos politiinspektør og chef i Voldsafdelingen Fridtjof Andersen. Hun havde forklaret sig i halvanden time, og hun længtes desperat efter søvn. Hun havde kun fået to timer på den gamle sofa, som det på mystisk vis var lykkedes Halvor at få bugseret ind på sit lille kontor. Hun frygtede, at heller ikke Andersen ville lade hende komme hjem i seng lige med det samme.

I tankerne gennemgik hun det skete. At hun var snublet

over en myretue, havde haft den positive bivirkning, at de kriblende myrer og adrenalinchokket havde hjulpet hende til at ignorere smerterne i benet, så hun kunne tilbagelægge de få hundrede meter, der manglede før anløbsbroen. Og derfra havde hun sneget sig frem mellem træerne, til hun var helt sikker på, at bilen med de tre mænd var forsvundet. Hendes egen Corsa stod der mærkeligt nok, og mobiltelefonen havde ligget under højre forsæde. At hun senere havde fundet en – heldigvis død – myre i trusserne, var trods alt en beskeden pris at betale for, at de små dyr havde hjulpet hende i sikkerhed.

Mørket, stilheden og den almindelige følelse af utryghed fik hende alligevel til at køre ned til Shelltanken ved Ullevål Stadion, før hun ringede. Fra da af havde politimaskinen bare rullet, og de tre mænds bil havde allerede været efterlyst i flere timer. Uden resultat hidtil, så vidt hun vidste. Selv havde hun henvendt sig i lægevagten og fået syet 4 sting i foden.

Hun glædede sig ikke, til Andersen kom. Han havde haft en udskrift af hendes rapport i hånden, da han spurgte, om han kunne få fem minutter, og hun regnede med, at han nu sad og læste den et eller andet sted. Hendes egen mulige fremtid som efterforskningsleder kunne med andre ord gå i vasken her og nu. Hvad sagde afdelingschefen til, at en af kandidaterne til stillingen havde udvist en sådan mangel på selvkontrol, at hun havde givet tre unge mænd i en bil fingeren ikke bare én gang, men to? Noget nærmere en klassisk provokation var det svært at komme i tanker om. Det gjorde ingen forskel, at hun selv var blevet provokeret først. Strafferetligt var det ganske vist de tre, der ville blive stillet til ansvar, men det var ikke pointen internt i politiet. En politibetjent skulle kunne beherske sig i alle situationer, det havde hun hørt den ene gang efter den anden på Politiskolen ...

Kristine havde stadig et irriteret udtryk i ansigtet, da hun

hørte en skarp lyd fra døren. Dørhåndtaget blev presset ned, og Andersen kom ind i rummet med lange skridt. Ingen ville tro, at der kun var et par måneder, til han gik på pension. Han havde stadig hendes fem stykker papir i hånden, men mærkeligt nok smilede han venligt, da han satte sig i sin slidte læderstol.

“Du har haft en lang nat, Kristine, og du har brug for søvn. Jeg skal ikke holde længe på dig.”

Ordene havde en mærkelig, opkvikkende virkning på Kristine, omtrent som en kop glohed kaffe. Da han fortsatte, gik han sin vane tro igen over til at bruge efternavn:

“Du har måske ikke været lige stolt ved alt, hvad du har skrevet i denne rapport, men den sidste halvdel kan du godt være bekendt, Holm. Det er den del, jeg har i sinde at forholde mig til lige nu. Det andet må vi hellere tage en snak om senere på ugen. Men inden da kan du kaste et blik i fotokartoteket og indgive anmeldelse for det, du har været ude for.”

Kristine lod ordene trænge ind. Hun var glad for, at hun ikke ville blive nødt til at forholde sig til sine egne dumheder lige nu. Anmeldelsen var kun en formssag, var hun nået frem til. Hvis de nogensinde fandt de tre fyre, ville de – trods hendes status som ansat ved politiet – være tre mod én. Fotokartoteket nærede hun ingen forventninger til, eftersom hun ikke havde set meget andet end gerningsmændenes øjenomgivelser.

Andersen sagde ikke noget et øjeblik, og Kristine spekulerede på, hvad han egentlig ville. Så begyndte det at dæmre for hende. Hvad var det, han havde sagt? At de kunne tale om “det andet” senere på ugen ... Men hun holdt jo ferie! Hun skulle lige til at åbne munden, da Andersen kom hende i forkøbet.

“Du har jo allerede været væk et par uger, Holm, så du ved det måske ikke. Men det forholder sig sådan, at der er forfærdelig travlt lige nu. Midt i sommervagtskemaet har

vi fået ...” Han begyndte at tælle på fingrene. “... Vinderendrabat, to grove voldssager og en uopklaret drukneulykke ved Katten. Desuden, og det er det værste, har Narko smidt en forbandet sag lige i armene på os – en sag, hvis omfang vi dårligt nok har nogen anelse om endnu. Foreløbig har jeg ingen at sætte på den, Kristine.”

“Jeg skal til Firenze med min mor. Flyet afgår på søndag.” Hun talte mere dæmpet, end det havde været hendes mening.

“Hvis I afbestiller den tur, kan jeg love dig fuld dækning af en ny rejse, en uges erstatningsferie og oveni en uges afspadsering senere på efteråret. Hvad siger du, Kristine?”

* * *

Instinktet krævede handling. Halvor rev jakken af sig, mens han begyndte at løbe tilbage mod den lille klippekold to meter over vandoverfladen. Da han satte af, kunne han netop ane stangen, som var på vej mod bunden. Han nåede også at tænke på det chok, Ole ville få, når der uundgåeligt lød et plask. Men nu var det for sent.

Nedslaget var hårdt og vandet iskoldt. Halvor håbede, at han havde haft held til at beregne sit spring, så han landede nogenlunde lodret over fiskestangen, og at trykbølgerne ikke ville presse den for langt væk. Han bevægede armene, kunne ikke se noget – alt var blevet sort omkring ham. Han slog en kolbøtte i vandet og begyndte at svømme nedad. Der var den! Han kunne mærke noget. Det måtte være stangen. Han famlede sig frem til håndtaget, vendte om og svømmede så i retning af lyset deroppe.

Og fisken hang søreme på endnu. Det rykkede vildt i stangen, og Halvor spekulerede et kort øjeblik på, hvem af dem der ville have flest kræfter i det, der ikke lige var hans element. Da det begyndte at svimle for ham, mærkede han noget give langsomt efter bag sig. Men det var så tungt, at

Halvor tvivlede på, at han ville kunne nå helt op til overfladen med stangen, før han løb tør for luft.

Nu kunne han imidlertid se noget, der måtte være Ole, lige over sig. Drengen havde tilsyneladende bukserne på igen, og han stod lænet ud over vandet og stirrede ned. Halvor brugte sine sidste kræfter på at skubbe stangen så langt opad, han kunne. Sønnen tog imod med begge hænder. Faderen var desperat efter at få luft, da han brød igennem overfladen, men fik alligevel presset et par ord frem: "Vend spidsen opad!" Så tog lungerne magten, og hans brystkasse gik ind og ud som en blæsebælg.

Halvor hang på kanten af klippeafsatsen, mens Ole arbejdede med fisken. Først da faderen for alvor begyndte at fryse, gjorde han et forsøg på at komme op. Han brugte et par minutter på at få højre ben op over kanten. Ole var fuldstændig opslugt af skiftevis at give los og trække i land, og han havde overhovedet ikke lagt mærke til, hvad der foregik lige ved siden af ham. Til sidst lykkedes det Halvor også at få resten af kroppen op af vandet. Han krøb skælvende sammen i den lille solkrog bagest på klippeafsatsen, mens han nød synet af sin søn. Han kunne nu se korkflåddet nede i vandet. Det bevægede sig fra side til side, men ikke særlig hurtigt længere. Halvor gjorde fiskenettet fra fisketasken klar til Ole og bøjede sig ud over kanten. Snart kunne han se en stor, men meget træt ørred komme til syne. Det var overraskende let at få fiskenettet rundt om den, men at svinge det fyldte net ind over land var noget besværligere.

Ole brugte sin egen kniv til at aflive ørreden. Drengen kunne ikke få blikket fra de næsten tre kilo ren lykke. Halvor havde til gengæld slet ingen tømmermænd længere.

Sønnen så på ham med strålende øjne: "Og så med det korkflåd, far!"

På tilbagevejen glædede Halvor sig over hver eneste lille stigning, der gjorde det nødvendigt for ham at bruge kræf-

ter. På de længste af dem nåede han at blive gennemvarm, og langsomt men sikkert mærkede han sit tøj blive tørt. Ole havde derimod ikke blik for faderens tilstand. I stedet nynnede han så melodióst, at han næsten kunne aspirere til finalen i en af disse talentkonkurrencer i fjernsynet. Måske havde den store ørred udløst et latent musikalsk talent, som sønnen i givet fald måtte have fra den mødrene side af familien. Men han burde nu synge noget mindre indlysende end “We Are the Champions”, når de nåede frem til gruset foran fiskerhuset. Ellers ville der i hvert fald ikke være noget overraskelsesmoment.

“Far?”

“Ja?”

“Hvor store kan ørreder egentlig blive?”

“Jeg tror, du kom i nærheden af grænsen her i dag – i hvert fald i norsk ferskvand.”

Han måtte smile. Den lille overdrivelse ville næppe gøre større skade. Der foregik ellers meget i Oles hoved lige nu. Halvor havde allerede forsøgt at tiltale ham et par gange, men uden at blive hørt. Og det skulle åbenbart blive værre endnu. Han huskede kun alt for godt, hvor fjern han selv var blevet, da han i sin tid havde opdaget ørreder og piger.

Birgitte stod på gårdspladsen bag fiskerhuset, da de kom trillende ind på deres cykler. Hendes feriemil i det kraftige solskin gengav Halvor den lykkfølelse, han havde haft lidt tidligere. *Det er muligt, at hun er blevet ældre, men jeg kan altså ikke se det*, tænkte han.

“Hvad har du i posen,” spurgte Birgitte alvorligt den store dreng, der var hoppet af cyklen, før den var standset.

“Du kan jo selv se efter,” svarede Ole med forstilt ligegyldighed.

Mens Halvors kone og ældste søn udvekslede henholdsvis imponerede udbrud og detaljerede fiskehistorier, vendte han sig selv mod anløbsbroen. Han ventede når som helst

at høre hurtige bump af fødder mod den træbelægning, der førte rundt om fiskerhuset fra havsiden. Og ganske rigtigt: Den snart seks år gamle Hans og den niårige Hanne havde faktisk midlertidigt løsrevet sig fra femten-tyve småkrabber, tre søpindsvin, diverse fiskeskæl og en femten centimer lang sej i en balje. De var lige ved ikke at kunne holde balancen, da de i fuld fart rundede hjørnet for at kaste sig om halsen på Halvor.

“Skal vil af sted nu?” spurgte Hanne.

“Ja, ja,” smilede Halvor, “men giv mig lige fem minutter til at få tingene sat på plads.”

Planen for resten af dagen var for længst lagt. Hvis de kom hjem med en fangst, skulle Ole og Birgitte lave ørred til sen frokost, mens Halvor, Hanne og Hans sejlede ud med 14-fods-jollen for at sætte krabbetejner for sidste gang i denne ferie. Og til aften havde de sørget for babysitter. Han og Birgitte skulle spise middag på Vega Havhotell, hvor Helgelands bedste gourmetrestaurant var beliggende.

Den forventede bondeanger havde stadig ikke meldt sig. At køre helt ind til Brønnøysund for at købe en ny mobiltelefon følte han slet ikke behov for. Det gjorde han derimod for at få noget tørt tøj på kroppen.

* * *

Kristine havde fået Andersen til at love overtidskompensation for hver eneste time i den næste uge. Til gengæld havde hun så sagt ja til at begynde at arbejde allerede den følgende dag – en lørdag – hvor hun skulle deltage i et orienteringsmøde med Narko.

Hun glædede sig ikke til at tale med sin mor. Moderen var ganske vist pensionist, og hun burde derfor kunne tilpasse sig, men Kristine havde en stærk fornemmelse af, at det ikke ville gå så glat.

Døren slog i bag hende. Linoleummet på gulvet og de afskallende pudsvægge i gangen satte hende ikke i bedre humør. Hvor megen istandsættelse ville hun egentlig kunne få for overtidsbetalingen den kommende uge? Men hun vidste, at hun skulle prise sig lykkelig. Som single og ansat ved politiet var hun på dagens boligmarked mere end heldig at kunne bo i egen lejlighed i Majorstua. En tur til Firenze havde været helt udelukket, hvis ikke hendes mor havde betalt. Og nu havde hun altså ødelagt den første ferietur, mor og datter skulle have været alene sammen på.

Kristine slængte sig i sofaen, lagde benene op på de tomme kasser fra Vinmonopolet, som tilsammen udgjorde hendes stuebord, og rakte ud efter den trådløse telefon. Det tog hende usædvanlig længe at få tastet de otte cifre, som hun kendte så godt.

Hun nåede at tale i omkring sytten sekunder, før moderen fik fistelstemme: “Jeg *vidste* det! Jeg *vidste* det!”

Og derpå et hårdt, plasticagtigt bump ... og stilhed. Et øjeblik blev Kristine siddende med telefonen i hånden, før hun bestemte sig til kun at tænke på at få noget søvn. Hendes krop værkede af frustration og søvnmangel. Nu orkede hun ikke mere. Det hele ville blive bedre, hvis hun bare fik lidt søvn.